

Boldog születésnapot, Könyvtár!

Hatvan év! Éppen két emberöltő. Gondolták volna? Összességében épp ennyi idős a könyvtárunk. Hatvan évvel ezelőtt, 1950-ben jött létre a Csepel Autógyáron belül eleinte csak a dolgozók számára. 1961-re elkészült a dolgozók által épített Művelődési Központ a gyáron kívül, ebben kapott méltó helyet a könyvtár is. Most már nem csak a dolgozóknak, hanem a környékbeli lakosság számára is elérhetővé váltak szolgáltatásai. 35 éven át, 1996-ig működött ebben a formában, de a privatizáció az Autógyárat sem kímélte, így a könyvtár feje fölül eladták az épületet.

Mit lehet tenni egy ilyen kétségbeejtő helyzetben? Lehet összeomlani, sírni, jajgatni, segítségért könyörögni, de vajon ki hallja ezt meg? És ha meghallja, tud-e, akar-e segíteni? Szerencsére az akkori könyvtárosokat nem a bénító kétségbeesés jellemezte, hanem a mentő szándék sarkallta tettekre. Így eshetett meg az a csoda, hogy a fedél nélkülivé vált könyvtárat befogadta Szigethalom Önkormányzata. Még egy használaton kívüli épületet is a rendelkezésére bocsátott, így, mint a mesebeli elveszett gyermek, ki hazatalál anyja ölébe, úgy lelt otthonra a könyvtár Szigethalmon.

1997. március 20-án nyitotta meg kapuit az olvasók előtt ünnepélyes keretek között egy kiállítással, jelezve ezzel azt is, hogy a könyvtár a kultúra házává kíván válni a településen. Azóta számtalan író-olvasó találkozó, szavalóverseny, kiállítás, kulturális rendezvény volt a könyvtár falai között, amelyek kezdtek egyre szűkösebbé válni. A gazdagodó könyvállomány, az olvasóközönség igényeinek kielégítése egyre sürgetőbb szükségé tette a könyvtár bővítését.

Ajjaj, de hol van manapság annyi pénz, amiből mindez kivitelezhető? „Ha nincs egyszerre, majd lesz apránként!” – gondolták a könyvtár dolgozói Miszori Sándorné Mártika vezetésével, és ahol tudtak, spóroltak. Spóroltak energiával, munkával. Hisz nem egyszer ők maguk, rokonaik, barátai és olvasói fogták meg a munka végét. Gyűjtötték a pénzt amilyen módon csak lehetett. Az olvasók beiratkozása, az adók 1%-a, a hűséges olvasók, támogatók adományai lassan gyűltek, gyűlnek. A könyvtár dolgozói nem felejtették el korunk jelszavát sem: „Pályázni, pályázni, pályázni!” És ők pályáznak folyamatosan – sikerrel!

Mert hisznek a könyvtár feladatában, jövőjében. Hisznek a Gutenberg-galaxis létjogosultságában. Ennek a rendületlen hitnek, munkának és kitartásnak az eredménye, hogy mára már áll a könyvtár új szárnya, új tető alatt az egész épület. Még sok feladat vár a Városi Könyvtárra, amely 2004-ben felvette Hegedüs Géza nevét.

Mindeközben a könyvtári szolgáltatások zavartalanul működtek a szakképzett könyvtárosok munkájának köszönhetően. Így a könyvtár lassan a város „dolgozószobája” lett, ahol nem csak az általános iskolások, a középiskolások, főiskolások és egyetemisták, hanem óvónők, tanítók, tanárok, kutatók, érdeklődő olvasók is mind megtalálják a számukra oly fontos könyveket, információkat. A rendszeres olvasók százai, a nagylétszámú közönséget vonzó rendezvények, író-olvasó találkozók bizonyítják, hogy a könyvtár mára valódi közösségi hely lett, ahová jó betérni, ahol mindig mosolyogva, segítőkészen fogadnak az immár barátainkká vált könyvtárosok, s ahol mindig ráakad az ember egy-két ismerősre és néhány jó szóra.

Segítsük együtt hát könyvtárunk épülését, szépülését, mert azzal nem csak városunk lesz gazdagabb, de mi magunk és gyermekeink is, amikor használjuk a könyvtárat. Mert ahogy Goethe mondta:

„A könyvtár olyan óriási tőke, amely minden feltűnés nélkül felmérhetetlen nagyságú kamatot hoz.”

Hogy ez valóban így van, azt kedves, hozzáértő és segítőkész könyvtárosainknak, Katinak, Évinek, Zsuzsinak és a többieknek köszönhetjük, valamint elsősorban Miszori Sándorné Mártikának, aki töretlen hittel és kitartással vezeti kis csapatát minden vészen és viharon át a győzelemre.